

„Najkrajšie
zimné čítanie,
ktoré neodložíte.“
Metro

Karen
Swan

Vianočné
pohľadnice

Správne slová, nesprávny čas

Karen Swan
Vianočné pohľadnice

*Vianočné
pohľadnice*

Karen
Swan

AKTUELL

Dielo je autorsky chránené. Všetky práva, najmä rozmnožovať a rozširovať, rovnako ako právo prekladu, sú vyhradené. Žiadna časť tohto diela sa nesmie bez písomného súhlasu majiteľa autorských práv reprodukovať, spracovávať, rozmnožovať alebo rozširovať vo forme fotokópií, mikrofilmov a ani inými metódami použitia elektronických systémov ukladania do pamäte.

Táto kniha je fikcia. Všetky postavy, mená, charaktery, miesta a udalosti sú dielom autorkinej fantázie a akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, žijúcimi alebo mŕtvymi, s obchodnými záležitosťami, udalosťami alebo miestami je celkom náhodná.

Karen Swan: Vianočné pohľadnice

Z anglického originálu Christmas Postcards, ktorý vydalo vydavateľstvo Pan Books, an imprint of Pan Macmillan, London, UK.

Copyright © Karen Swan 2020

All rights reserved.
Všetky práva vyhradené.

Translation © Miriam Ghaniová 2023

Cottage cover image © Alamy
Other cover images © Shutterstock

Redakčne upravil: Albert Lučanský
Korigovala: Kristína Stankovianska
Sadzba a zalomenie: Samuel Ryba – Design Ryba

Tlač: FINIDR, s.r.o., Český Těšín, Česká republika

Vydal AKTUELL vydavateľstvo, s.r.o., Bratislava, Slovenská republika
Slovak edition © AKTUELL 2023

ISBN 978-80-89873-61-6

Venujem Michaelovi Georgesovi za vykopanie všetkých jám

Prolog

WHINFELL, CUMBRIA, OKTÓBER 2018

„Nedokážem to.“ Natasha pevne zovrela lano, kľby jej zbledli a snažila sa nepozerať dolu.

Lanový chodníček sa mierne zakolísal, keď Hels zoskočila a dostala sa na plošinu na druhom konci. Prakticky preskákala na druhú stranu, skôr ako disneyovská veвериčka zo Snehulienky než ako zubná praktikantka zo Somersetu. Otočila sa a zistila, že Natasha zastala uprostred kroku medzi dvoma drevenými schodíkmi. Výraz jej voľakedajšej radosti sa zmenil na prekva-penie a potom na nepochopenie. „Nehovor mi, že si sa zasekla!“ zasmiala sa a tleskla rukami. „To je príliš smiešne! Siahla po telefóne a urobila niekoľko fotografií Natashe v strnulej póze.

Natasha na ňu v panike pozrela. Bola by povedala, že je zako-renená na mieste, len keby nebolo tak oslepujúco zjavné, že nie je zakorenená vôbec nikde. Bola asi desať metrov nad zemou a v bezpečí ju držalo len lano. „Nedokážem to,“ zopakovala roztrasene.

„Zlatko, ak dokážeš chodiť opitá po dlažbových kockách vo svojich historických topánkach Jimmy Choo, tak toto určite zvládneš. Pozeraj sa hore, šup-šup. Všetkých iba zdržuješ.“

Natasha sa vystrašene pozrela na svoje nohy, snažila sa sú-strediť na svoje tenisky, a nie na zívajúcu priepasť pod nimi.

Chtiac-nechtiac sa rozkročila, no akoby ju pobádal nejaký škriatok, jej pohľad smeroval priamo nadol. Zdalo sa, že zem posiatá borovicami sa dvíha a potom opäť klesá. S kňučaním klesla do polodrepu – nemotorného, nedôstojného, nepohodlného postoja. Začali ju páliť stehenné svaly.

Lanový chodník sa opäť rozkýval, keď Sara za ňou urobila krok bližšie. Mali sa vždy držať tri kroky od osoby vpredu, tak im to povedal chlapík, ktorý ich pripútal. Bola jediná, kto počúval? Že by všetky ostatné vyrušila Hels a jej poznámky za jeho chrptom?

„No tak, Nats!“ zavolala spoza nej Sara. „Pohni sa. Keď sa zastavíš, je chladno.“

„Ja... Ja...“ Natasha zaváhala a pokúsila sa znova vzpriamiť, jej telo bolo však ako zabetónované. „Som naozaj zaseknutá.“

„Nats,“ zavolala Hels znova. „Pomysli si na margaritu, ktorú si dáme potom. Hmmm!“

Z bezpečia pevnej plošiny obopínajúcej kmeň stromu sa jej to hovorilo ľahko. Natasha ju zúfalo pozorovala. Medzi ňou a miestom, kde sa zastavila, bolo trinásť krokov. Prečo sa vôbec zastavila? Keby pokračovala v ceste, už by tam bola a všetko by bolo v poriadku. Problémy sa začali vždy, keď sa do niečoho zapojil jej mozog.

Zozadu v rade sa začali ozývať hlasy: V čom je problém? Pohni sa! Vytvorila si zápchu. Lanový systém znamenal, že na chodníkoch ju nikto nemohol predbehnúť, mohla sa uhnúť len na niektorej z plošín. Pokiaľ bola zaseknutá ona, boli zaseknutí aj ostatní.

„Nemôžem, nemôžem, nemôžem,“ zašepkala, hoci vedela, že ju nikto nepočuje. Sklonila hlavu a uvedomila si, že sa trasie.

Nemohla sa vrátiť späť, no nemohla ísť ani dopredu. Bola akoby zavesená vo vzduchu a len čakala, kedy spadne.

„Hej!“

Výkrik prenikol cez hmlu, ktorá sa na ňu zniesla. Pozrela dolu a uvidela inštruktora, ktorý ich pripútal a dal im bezpečnostnú inštruktáž – vzal Hels z rúk plechovku s vopred namiešaným

marakujovým martini –, ako na ňu hľadí. Ruky mal položené na bokoch. „Ste v poriadku?“

„Nemôžete ju prinútiť, aby sa posunula?“ zakričal niekto vzadu.

Pokrútila hlavou. „Nemôžem. Nemôžem sa pohnúť.“ Nedočkala ani hovoriť hlasnejšie.

„Takto tam trčí už päť minút!“ pridal sa niekto ďalší.

Muž chvíľu žmurkal, keď si všimol jej prikrčenú polohu a nohy na dvoch stupienkoch. Nikto by sa dobrovoľne nezdržal v takejto ponižujúcej, úprimne bolestivej póze. „Dobre. Idem hore.“

Sledovala ho iba očami, ako vylieza po rebríku na plošinu na strome pred ňou. O chvíľu už stál vedľa Heleny, ktorá mu povedala niečo, čo ho prinútilo prikývnuť. Natasha zalapala po dychu, keď sa chodník napol pod jeho váhou, keď naň vystúpil a ležérne k nej kráčal ako v krčme. „Nats, tak sa voláte?“

Prikývla.

„Cítite sa dobre? Nie je vám zle?“ spýtal sa a zastavil sa pred ňou. Natasha, stále v polodrepe, sa naňho pozrela.

„Vy... ste sa nepripútali,“ zašepkala neveriacky a ešte pevnejšie zovrela lano. Každú chvíľu mohol spadnúť.

„Doriti!“ vykričol, keď sa pozrel dolu a videl, že tam stojí nepripútaný. „Stále na to zabúdam. Pripol svorku na svojom postroji k lanu. „Nepoviete to môjmu šéfovi, však?“ usmial sa.

Natasha neodpovedala. Jeho ledaboly postoj jej nijako nepomáhal, aby sa cítila lepšie alebo bezpečnejšie.

Prikrčil sa pred ňou, lakte si oprel o rozkročené kolená. „Takže ste sa naozaj zasekli, čo?“

„Nemôžem sa pohnúť,“ zašepkala. „Je mi to ľúto.“

„To nemusí. Dostaneme vás späť. Ste v úplnom bezpečí, prisahám.“

Pozrela naňho a videla, že jeho oči sú láskavé, a napriek svojej ľahkosti tu hore v korunách stromov sa jej nevysmieva za zbabelosť. Opäť sa zdvihol do stoja, no jeho pohyb spôsobil, že sa mostík rozkýval a ona sa pevnejšie chytila lana a znova

zakňučala. Mala pocit, že padá, že môže zomrieť. Hruď jej zvieralo, dýchala plytko. Vystrel ruku, aby ju upokojil. Jeho pokožka bola teplá. Zvierala ho tak pevne, až si obmedzila prietok krvi. „Takže, Nats, ja sa volám Tom. Nenechám vás spadnúť, sľubujem. Veríte mi?“

Neodpovedala, bol to cudzí človek! Samozrejme, že mu nedôverovala! Ticho sa zasmial. „Tak to beriem ako nie.“

Znovu k nemu obrátila oči, stále to bola jediná časť jej tela, ktorou mohla hýbať.

„To je v poriadku. Je to fér. Stále môžem pracovať s vašim odsúdením a podozrievaním.“

Napriek strachu sa usmiala.

„Ha, dobre. Tak, a je to. Usmieva sa!“ Opätoval jej úsmev a aj uprostred strnulej polohy a zdesenia videla, že vyzerá dobre: jeden z tých šťastných, usmievavých, vyšportovaných chlapov, ktorí dokážu urobiť čokoľvek a vyzerá to jednoducho. „Dobre, tak teda prvé, čo urobíme, je, že sa vás pokúsime postaviť. Žiadne prudké pohyby. Budete sa len pomaly narovnávať.“

Postaviť sa? Rovnako dobre mohol povedať, aby urobila stojku na rukách. Cítila, ako jej mizne úsmev, dýchala plytko. „Nie.“ Musela zostať nízko, skrytá a malá.

Nastala pauza a ona si všimla, že si ju prezerá, že mu začína dochádzať, že to nie je obyčajné stuhnutie. Bola pevne prilepená, akoby tam bola privarená.

„Dobre, potom budeme robiť stojku pre začiatočníkov. Vy sa budete držať po stranách a ja vám dám ruky pod pazuchy, aby som vám pomohol vystrieť sa. Budete sa tak cítiť stabilne...“

Pokrútila hlavou. „Nie.“

Nastala ďalšia pauza. Ak nedokázala ani vstať, aká bola nádej, že prejde pár krokov? Videla, ako sa otáča, nepochybne hľadal niektorého zo svojich kolegov, ale najbližší bol o niekoľko stromov ďalej a plne zaujatý narodeninovou oslavou malého chlapca. Na jej hanbu deti poskakovali a behali po chodníkoch: ničoho sa nedržali, nemali žiadny strach. Tom sa k nej otočil. „Dobre,

skúsme teda toto. S vaším dovolením sa priblížim a objímam vás. Potom zavriete oči a ja vás budem viesť do stoja, takže ani nebudete vidieť, kde sme.“

„Nie.“ Jej hlas znel slabo ako nádych.

„No, buď toto, alebo uspávacia injekcia.“

Srdce sa jej rozbúchalo ako na poplach, no on len pokrčil plecami. „Žartujem.“

Prehltla.

„Zavrite oči. No tak, zavrite oči kvôli mne. Ja vám nič neurobím. Len zavrite oči a nechajte sa unášať pocitom, že ste tu hore.“

„Však to je presne to, čo nechcem cítiť,“ zamrmlala. Usmial sa, akoby to bola ona, kto teraz povedal vtip.

„Ja viem, ale ak dokážete vnímať pocit priestoru okolo seba a zároveň si uvedomíte, že v skutočnosti nepadáte, pomôže vám to odblokovať inštinky. Vašmu telu sa tu hore možno nepáči, no vaša myseľ sa uistí, že ste v bezpečí. Jednoducho to vyskúšajte. Som vedľa vás, nedovolím, aby sa vám niečo stalo.“

S obavami zavrela oči. Spôsobilo to, že sa jej ostatné zmysly zaostřili a ona si začala jasne uvedomovať vánok nielen okolo seba, ale aj pod sebou. V pevne zovretej dlani cítila krútené lanové zábradlie, pevný dubový stupienok pod nohami, pálenie v stehnách. V tomto priestore vnímala vlastné telo – neisté, no stabilné.

Keď znova otvorila oči, pozeral sa na ňu. „V poriadku?“

Prikývla.

„Dokážete sa postaviť na vlastné nohy?“

Rýchlo pokrútila hlavou.

„Môžem teda vstúpiť do vášho osobného priestoru a objasť vás? Ubezpečujem vás, že to nebude žiadna sranda, ale upokojí to váš nervový systém, ktorý práve teraz zažíva poriadnu zábavu.“

Opäť sa na jeho vtip trochu usmiala. „Dobre.“ Urobí čokoľvek, aby sa odtiaľto dostala.

„Dobre. Takže stúpim na tie isté dosky ako vy. Most sa mierne pohne, ale nepreklopíme sa ani nespadneme...“ Skôr než stihla

zaváhať, stúpil na tie isté dosky, ktoré ju podopierali. Chodník sa pri prenose váhy posunul a keď sa presunul do jej osobného priestoru, jej ruky k nemu inštinktívne vyleteli, akoby bol stabilným predmetom. Sotva uvoľnila smrteľné zovretie lana, objal ju okolo pliec a pevne si ju pritisol na hrud'. Nevidela mu cez plece, takže zaborila tvár do jeho čiernej mikiny, uvedomila si však, že teraz už aspoň stojí.

„Ste v poriadku?“ spýtal sa, no ona počula tú otázku ako dunenie v jeho hrudi.

„Uhm.“

„Dobre. Teraz mi stúpte na nohy.“

„Čo?“

„Stúpte na moje nohy.“

„To nemôžem urobiť. Rozdrvím vám ich.“

Cítila jeho smiech ako ďalšie dunenie pri svojom uchu. „To si nemyslím,“ uškrnul sa. „No tak, vykročte. Nebojte sa, správna metóda spočíva v tom šialenstve.“

Neisto postavila svoje chodidlá na jeho. Bolo to smiešne, ale zároveň zrejme jediná alternatíva k uspávacej injekcii.

„Teraz sa pevne držte.“

„Čo chcete robiť?“ spýtala sa a pevne ho zovrela.

„Berte to ako tanec.“

„Tanec?“ zdesene zalapala po dychu.

„Áno. Chystáme sa...“ Náhle sa otočil o stoosemdesiat stupňov. „Otočte sa.“ Urobil to skôr, ako stihla zaprotestovať. Cítila, ako sa jeho ruka zdvihla z jej chrbta a rýchlo sa pohráva s prackou na jeho postroji. Uvedomila si, že sa odpája a znova pripája k lanu, aby zabránil prekríženiu. Potom urobil niečo aj s jej postrojom.

O niekoľko okamihov neskôr mal ruky opäť na jej chrbte. Pohyboval sa tak rýchlo, že sa ani nemusel pozerať. Strach mu bol cudzí. „Stále v poriadku?“

Teraz už sotva dokázala prikývnuť. Stála na chodidlách cudzieho muža, zvierala ho ako kliešť desať metrov nad zemou a čakala na smrť.

„Viete tancovať valčík?“ spýtal sa, no nenechal jej čas na odpoveď. „Je to naozaj veľmi jednoduché. Krok, sun, krok. Krok, sun, krok.“ Jeho nohy sa pohybovali v súlade s pokynmi, viedol ju dozadu, jednu ruku mal položenú na lanovom zábradlí, druhú ovinutú okolo jej pása. Až po chvíli pocítila, že urobil väčší krok. Trochu zalapala po dychu a ešte pevnejšie sa k nemu pritisla.

„Teraz už môžete otvoriť oči,“ povedal po chvíli.

Čo? Prestali sa hýbať. Neisto otvorila jedno oko a odtiahla sa, ale len trochu. Nejakým spôsobom zapol ich popruhy, spojil ich tak, že ju jemne ťahal svojimi pohybmi. Jediným pohybom spony ju opäť uvoľnil.

„Terra firma, ste na pevnej zemi,“ usmial sa, keď si všimla, že sú na plošine.

Natasha zoskočila z jeho chodidiel dozadu na plošinu. „Ach bože, je koniec, je koniec,“ vydýchla a pritisla si ruku na hrud', keď sa pozrela na pevné dosky pod sebou. Nebola si istá, či si môže veriť, že dokáže stáť bez opory. Klesla na kolená a sklonila hlavu. Bolo po všetkom.

„Aj mne by sa po takomto hrdinstve podlamovali kolená!“ Hels sa koketne zasmiala. Flirtovala by aj s poštárom, dokonca aj s jeho psom. „Ako by som sa vám mohla poďakovať?“

„To nie je potrebné. To je moja každodenná práca,“ uškrnul sa Tom, odopol si postroj z lana a znova sa pred ňou prikrčil. „Ste v poriadku?“ spýtal sa a stíšil hlas.

Zdvihla zrak a cítila, ako sa jej žalúdok skrútil od mrzutosti, keď ho teraz videla poriadne, bez závoja hrôzy v očiach. Bol vysoký, to už vedela; mal hnedé vlasy, výrazné obočie, modré oči, to áno; no v jeho úsmeve, v láskavosti jeho hlasu bolo čosi, čo ju nútilo vystrieť ruky a pritlačiť si znova tvár do záhybu jeho krku. Pripadal jej... povedomý, akoby sa už niekedy stretli.

„Ďakujem veľmi pekne. Cítim sa tak pateticky.“

„To nemusíte. Stáva sa to často,“ povedal. „Stále. Neobviňujte sa. Počínali ste si dobre.“

Vedela, že je len milý. Že batolátá sú odvážnejšie ako ona.

Musel si na jej tvári prečítať skepsu, pretože sa rozosmial. „Stále ma podozrievate, čo?“

„Nie, ja... nie. Chabo pokrútila hlavou, chcela, aby jej uveril, ale slová neprichádzali. Bolo to adrenalinom. Mala pocit, že jej myseľ a telo sa len teraz opäť dostávajú pod jej kontrolu. Čo sa tam stalo? Spomenula si, ako ju rozptyľoval vtípmi, ako bezpečne sa cítila vo chvíli, keď ju objal, na zmätok, ktorý vznikol, keď stál na špičkách a tancoval medzi stromami...“

„Myslím to vážne, Nats, počínali ste si dobre.“ Jeho slová ju prinútili udržať pohľad a pocítila náboj, akoby medzi nimi bolo niečo viac ako obyčajná láskavosť. Zdalo sa, že to vycítil aj on, pretože sa trochu zamračil a pohľad medzi nimi trval o niekoľko okamihov dlhšie, než sa patrilo. Otvoril ústa, ale slová sa ozvali s miernym oneskorením. „Postavíme vás, dobre?“

Opäť sa postavil a podal jej ruku. Vsunula svoju ruku do jeho, cítila veľkosť jeho dlane na svojej, stisk jeho prstov, keď ju bez námahy vytiahol na nohy. Nastala ďalšia pauza.

„Takže...“ Usmial sa, mierne pokrútil hlavou a prerušil očný kontakt. „Uhm... takže, viem, že ste si zaplatili za plný zážitok v korunách stromov a je to úplne na vás, no ja by som vám poradil, aby ste sa trochu uskromnili a nechali to pre dnešok tak. Prežili ste dosť silný šok a toto má byť zábava, nie rituálne mučenie.“

„Presne tak. Toto je rozlúčka so slobodou. Mučenie má prísť až po svadbe, Nats, nie pred ňou!“ Sara sa k nim pridala, keď tiež vystúpila na plošinu a odopla sa.

„Vy sa budete vydávať?“ spýtal sa Tom, ustúpil o krok dozadu a položil si ruky na boky.

„Je to také šokujúce?“ spýtala sa Hels nechápavo a sledovala jeho reakciu.

„Vyzerať tak...“ Obzrel sa späť na Natashu. „Vyzerate tak mlado.“

„No áno, pravej láske na vekú nezáleží,“ odvetila Hels. „Aj Romeo a Júlia boli v podstate tínedžeri.“

„Ja nie som tínedžerka,“ povedala Natasha rýchlo.

Pomaly prikývol. „No... gratulujem.“

„Vďaka. Znova sa pozrela na dosky.

Videla nohy všetkých ľudí, ktorí uviazli za ňou, rýchlo prechádzali okolo, zúfalo sa snažili dostať na ďalšiu plošinu a predbehnúť ju, aby nemuseli znova skúšať šťastie.

„Nebojte sa, nemám v úmysle vystaviť tomu seba ani nikoho iného,“ povedala Natasha a odhrnula si vlasy. „Je mi naozaj ľúto, že som vám narobila problémy.“

„Neboli to problémy.“

Obzrela sa a zistila, že ju stále pozoruje, ale už bez toho drzého úškrnu ako predtým. Zdalo sa, že vzduch medzi nimi praská, a Natasha periférne videla, ako sa Helsine ústa a oči rozšírili od škandalóznej radosti, akoby to videla aj ona. Natasha vedela, že bude klebetiť o tomto nečakanom flirte.

„Hm, ostatní sa asi budú čudovať, kde sme.“ Pozrela sa na Saru, ktorá bola vedúcou ich výletu.

„Ach, budú v pohode,“ povedala odmietavo. „Napísala som Rachel, kým sme čakali, aby sa s nami stretli v domčeku na strome. Pred chvíľou skončili.“

Natasha prevrátila oči a v rozpakoch, že spôsobilá celý ten rozruch, si pritisla ruku na čelo. „Uf, som taká hlúpa.“

„Nie, v skutočnosti je to veľmi užitočné. Dá im to čas, aby schovali striptéra.“

„Čože?“ Ruka jej opäť klesla. Hels takmer vykrikla. „Tvoja tvár!“

„Povedala som nie...“

„Myslela som si, že žiadni vegetariáni,“ dokončila za ňu Sara, zamyslene sa zamračila a prstom si poklepala po perách.

Natasha si všimla Tomov zmätený výraz pri ich vtipkovaní. Zdalo sa, že jeho úsmev zmizol, keď sa ich oči opäť stretli. „No... vyzerá to tak, že máte pred sebou zaujímavý víkend. Som rád, že sme vás naň dokázali udržať pri živote.“

„Myslím si, že by som radšej spadla,“ zastonala Natasha. „Vybrala by som si radšej noc na jednotke intenzívnej starostlivosti než striptéra, ktorý mi tancuje pred tvárou.“

„To by si nepovedala, keby to bol Channing Tatum,“ odvetila Hels.

„Určite sa cítite lepšie?“ spýtal sa Tom.

„Áno. Len neuveriteľne hlúpo.“

Tom sa pozrel na ostatné dievčatá. „Je na seba vždy taká prísna?“

„No,“ vzdychla Sára. „Malá slečna Dokonalá sa tak nevolá náhodou.“ Pokrčila nos. „Povedzme, že má na seba vysoké nároky.“

„Aha?“

„Dokonalé vlasy, dokonalý byt, dokonalé telo, dokonalý snúbenec...“ „Stojím tu!“ zaprotestoala Natasha. „Počujem Ťa!“

„Vidíte? Dokonalý sluch.“

Tom sa usmial práve vtedy, keď mu na spone na opasku zaprasakala vysielacka. „Povinnosť volá,“ vzdychol. „Musím sa rozlúčiť.“

„Aha, ale nie ste v službe aj teraz, s nami?“ spýtala sa Hels. „Nemôžete zostať? Veď ste jej práve zachránili život!“ vyhlásila teatrálnym hlasom.

„Myslím si, že by bolo ťažké tvrdiť, že som pracoval, keď sa rozhovor presunul na striptíz,“ odvetil. Pozrel na ne, jeho pohľad opäť skončil na Natashi. „No, bolo príjemné vás všetky spoznať... Nats, užite si svoju rozlúčku so slobodou.“

„Vďaka. Za všetko.“ Snažila sa o ľahkosť, ale jej hlas znel napäto.

„Kedykoľvek si budete chcieť zatancovať na stromoch... som váš partner,“ pokrčil plecami a jeho pohľad na nej ešte chvíľu spočíval, aj keď sa začal odvracať.

„Stavím sa, že to hovorí všetkým dievčatám,“ zamrmlala Hels, keď ho sledovali, ako sa vracia k rebríku, vyťahuje z puzdra na opasku vysielacku a hovorí do nej. Išiel teraz zachraňovať niekoho iného? Vyzeral tak nenútene.

„Vitaj na zemi, Nats.“

„Čože?“ Natasha sa obrátila späť a zistila, že Hels jej lúska prstami pred očami.

„Áno, už vyzeráš ako stará dobrá Natasha. Nevidela si, ako ľahko Ťa tam zdvihol. Bolo to sexi.“

„Keď to hovoríš. Bola som príliš zaneprázdnená snahou dostať infarkt,“ zamrmlala a snažila sa zahnať pocit, ktorý ju začal zaplavovať. Že by to bol návrat adrenalínu?

Sara jej položila ruku na plece. „Čo sa vlastne stalo? V jednej chvíli si bola v pohode a vzápätí si bola ako laň vo svetle reflektorov.“

Natasha pokrútila hlavou, rovnako zmätená. „Úprimne povedané, neviem. Bavila som sa skvele, naozaj. Prišlo to z ničoho nič.“

Sara sa zamračila a pozrela na Hels.

„Mňa sa nepýtaj,“ povedala a pokrčila plecami. „Nič som o tom nevedela, kým som sem neprišla a nezistila, že nestojí za mnou. V jednej chvíli sme sa rozprávali o nastávajúcom manželstve a v ďalšej už akoby blikali výstražné majáky.“

„Teraz sa už ale cítiš dobre?“ spýtala sa Sara a tvárila sa znepokojene.

„Dobre. Bolo to len... čudné.“

„No, myslím si, že môžeme pokojne povedať, že nám to všetkým zvýšilo tep,“ zasmiala sa Hels, postrčila ju a žmurkla. „Určite prispel ku skutočnosti, že máš rozlúčku so slobodou v Center Parc.“

Sara v panike otvorila ústa, no Natasha jej upokojujúco položila ruku na plece. „Skvelo sa bavím!“

„Si si istá?“

Natasha prikývla. Chudera Sara vyzerala taká vystrašená z toho, že ju sklamala. Naozaj to mala byť Hels – ako jej najstaršia a najlepšia priateľka –, kto mal zorganizovať tento víkend, ale všetky vedeli, že by sa to rýchlo zvrtilo. Striptéri by boli to najmenej.

„No, nájdeme ostatné a dáme si obed,“ vyhlásila Hels. „Som hladná. Túžba mi vždy dodá chuť do jedla.“

„Nechcete vy dve dokončiť ešte tú cestu?“ spýtala sa Natasha. „Rada si nájdem lavičku a počkám, kým prejdete zvyšné visuté chodníky. Budem sa cítiť veľmi zle, ak to vynecháte kvôli mne.“

„Tash, prišli sme ťa zničiť, nie pozorovať vtáky,“ odvetila Hels, vytiahla z vrecka džínsov svoju elektronickú cigaretu a potiahla

si z nej. Potom zliezli po rebríku a vrátili sa na zem posiatu borovicami.

„Naozaj si mi neobjednala striptéra, však?“ spýtala sa Natasha, keď si zo stojanov vzali bicykle a vydali sa po hladkej ceste, ktorá sa vinula lesom.

„Obávam sa, že sme sa dohodli iba na tom, že tam nebudú vegetariáni,“ pokrčila plecami Hels a obišla ju z jednej strany. Sara sa postavila na druhú. Natasha sa cítila skôr ako väzenkyňa než ako budúca nevesta, keď ju sprevádzali k víkendovej chate, kde na ne mali čakať ostatné dievčatá s vareným vínom a prípadne aj so striptérom v tangách. Zasmiala sa, potláčajúc strach, ktorý sa jej stále krčil v žalúdku, a vydala sa na cestu. Kráčala stále vpred, smerom k svojej budúcnosti.

Prvá kapitola

VIEDENĚ, SOBOTA 26. NOVEMBRA 2022

„Ktorý to je?“ spýtala sa Natasha a pozrela na mestský dom, zúfalo sa snažiac dostať sa čo najrýchlejšie dovnútra. Cestovali už vyše trinásť hodín a prešli štyri časové pásma. Nečudo, že batola, ktoré jej teraz spalo v náručí, polovicu z toho prekričalo.

„Štvrté poschodie,“ odpovedal Rob, zaplatil taxikárovi a ako zvyčajne mu nechal prepitné. „Hostiteľ sa volá Huber, meno by malo byť na zvončeku.“

„Nehovoril si, že hostiteľ bude cez víkend preč?“

„Áno.“ Vzal ich tašky a vyšiel po schodoch, aby sa k nej pripojil pri zamknutých dverách. Stála vo svojom zvyčajnom materinskom postoji, jemne sa kolísala, jednu ruku mala položenú na Mabelinej hlave, ktorá spala na jej pleci.

„Tak potom povedal, že nám niekde nechá kľúč?“ spýtala sa. „Možno u suseda?“

„Nie, kľúč je v trezore pred dverami jeho bytu. Neboj sa, mám kód.“ Strčil ruku do vrečka, aby vytiahol mobil.

„Žiadna zmienka o tom, ako sa dostať do budovy?“

Sledovala, ako sa mu na peknej tvári zračí dilema. „Ach... dokelu. Nie. O tom sa nezmienil.“

„Aha.“ Znova sa zachvela. Bola už tma, mesto sa pekne lesklo v skorej vianočnej výzdobe, no fúkal studený vietor. Pevnejšie